

[Melchior]

rer et flertal til at måtte nedlægge arbejdet i strid med indgåede aftaler, med påtagne forpligtelser og med gældende love. Hvor er fru Birte Weiss' afstandtagen fra den usolidariske, den frække måde at opføre sig på?

Både hr. Glensgård og hr. Palle Simonsen har været inde på dette, at man jo rammer helt andre, end man foregiver at ville ramme, og at man godt ved det, at det ikke er en utilsigtet virkning. Den ene af de artikler, jeg omtalte før, havde til overskrift den sætning: Hvad sker der, når den, man vil ramme, dukker sig og slaget rammer en helt tredje? Det er jo det, der sker ved disse ting.

Det, vi gerne ville sætte fokus på – og det var statsministeren inde på, men han har også forstået forespørgslen – er loven om arbejdsretten af 13. juni 1973, og jeg fokuserer specielt på § 9, stk. 2, og § 12, som statsministeren citerede, og her drejer det sig også om stk. 2.

Ved den lejlighed blev der indført en ændring i praksis vedrørende arbejdsretten, som har ført til disse mange nedlæggelser. Det vil interessere mig, og jeg er sikker på, at det også vil interessere statsministeren at kende antallet af disse kortvarige arbejdsnedlæggelser, før loven blev ændret i 1973, og efter, for det var jo netop ved ændringen i 1973, der blev givet mulighed for disse kortvarige arbejdsstandsninger nemlig ved, at der slet ikke skal idømmes bod, hvis arbejdsstandsningen er ophørt senest dagen efter, hvor så mødet mellem organisationerne skal finde sted. Det, Arbejdsgiverforeningen opnåede ved den lejlighed, var, at et sådant møde mellem organisationerne fremtidig finder sted dagen efter arbejdsnedlæggelsens påbegyndelse og ikke tredjedagen.

Men det er en dyrt betalt fordel, for der står i stk. 2 i § 12 i nævnte lov, at »bod ikke kan pålægges de deltagere i en arbejdsstandsning, der har genoptaget arbejdet inden afholdelse af det i § 9, stk. 2, omtalte fællesmøde eller har fulgt en henstilling fra dette møde om straks at gå i arbejde, medmindre . . .« visse ting kan påvises.

Det er denne frihed for bod ved også planlagte, også på forhånd annoncerede, timelange eller daglange arbejdsnedlæggelser i strid med indgåede aftaler og påtagne forpligtelser, vi gerne vil have omvurderet.

Jeg vil gerne om fysiske blokader sige en tak til hr. Johan Philipsen, som erindrede

om, at det også var med forespørgernes medvirken, at vi fik den dagsorden og det senere cirkulære i 1976. Jeg vil også erindre om, at det var på forespørgernes, især hr. Brusvangs, foranledning, at dette fandt sted. Men i denne sommer eller rettere dette forår – sommeren har vi vist til gode endnu – har vi altså bare set, at visse ting går i glemmebogen, hvad jo naturligt er for mennesker, og derfor har vi fundet det rigtigt i forespørgslen at inddrage dette spørgsmål, som vi ikke vil have skærpet, men som vi vil have bragt i erindring.

Hr. Glensgård holdt en tale, der indtil et vist punkt var mere moderat end dem, han plejer at holde, og endda var overordentlig velformuleret, men så kom der en af disse skrubbudser, som jo gør, at man faktisk føler sig dårlig i det selskab. Der var dog mange gode formuleringer, men jeg vil benytte anledningen til at pege på, hvor CDs og fremskridtspartiets tanker om disse ting skilles afgørende. Det er dér, hvor hr. Glensgård siger, at det for hans parti såmænd er ligegyldigt, om man bryder en overenskomst eller en lov. Det er ikke ligegyldigt for vort parti. Bryder man en overenskomst, bliver det en sag mellem de to parter – jeg står ikke her og opfordrer nogen til at bryde overenskomster, det turde være klart fremgået – men bryder man en lov, er det et samfundsanliggende, og derfor er der en væsentlig forskel.

Som følge af denne tankegang ønsker CD klart – det har vi sagt gentagne gange – flere tjenstemandsansættelser på tjenstemandsvilkår, som naturligvis er forpligtende for begge parter i dette forhold: staten, samfundet, på den ene side og tjenstemændene på den anden side. Vi har tillid til, at tjenstemændene på ny vil vide som fast og ufravigelig regel at bære de forpligtelser, de har indgået i tjenstemandsforholdet. Jeg forstår, at fremskridtspartiet ser anderledes på denne ting.

Inden jeg kommer til min konklusion i form af en dagsorden, skal jeg nævne, at vi i forespørgslen har brugt ordet »vilde« strejker. Jeg tror, det var hr. Johan Philipsen, der netop påpegede det vanskelige i at holde sprogbrugen om overenskomstmæssige og lovmæssige og andre terminologier helt klar. Vi vil imidlertid gerne for ikke at blive misforstået fokusere på begrebet »fagligt møde«. Vi finder, det er en skam, at gode, ærlige,